

da bi bil kamen v najlepšem mostu spomina
 ali gre za vetrom in metulji
 da ga nepričakovano (v nekem letu pred Kristom ali za nami)
 mimogrede podre kroglja ljubezni.

Neka zvezda seda na vrh mojih klicev
 in razbija vrata pesmi.
 Kdo ve od kod prihaja ta konjenik
 ki se potaplja potaplja v moje morje
 (ki začuda izginja ob njegovem dotiku
 ko da ga ni)
 in ljudje se spuščajo do roba vidljivosti
 in ne morem ga najti niti v svoji duši...

Ležem v travo
 in govorim, govorim, govorim —
 in nihče več me ne čuje

Beqir Musliu

IZZA ZAVESE

Ko gledamo oder le kaj se godi za črno zaveso
 lahko te pokliče žrtvovanec v srcu
 lahko se prekriža rdeča vrtnica ki sahne v vazi
 lahko nekdo umre in ga vtaknejo skozi šivankino uho
 a mi zanj sanjamo spremstvo v kdo ve kateri hiši
 lahko nekdo spiše čašo strupa a mi vzkliknemo To je Hamlet
 v navdušenju rečemo kakšna magična igra je to
 smeje se ko hodi po tanki žici usode
 nagoni se vračajo v nekaj bolestrnega čemur bi rekli lahko tudi tragično
 lahko nas nekdo tudi psuje a mi se smejemo njegovi vlogi
 a pod masko solzi se lahko človeški obraz
 lahko joče klovn zaradi pesmi ki nam niso pesmi
 a mi lahko pojemo za tisti jok ki se riše na obrazu
 nekdo umre a mi vsi glasno zavriskamo Čudovito
 njegovo magijo primerjamo z nedokončano igro
 a ptica lahko postane samomorilka na ljubo umetnosti v naravi
 tako se lahko tragikomično igrata življenje in neživljenje izza zavese